

קשה לכתוב על חגי שלנו בעבר, לכן אפנה אליך, חגי, כאילו אתה עוד איתנו, ובאמת, אתה הרי איתנו...

חזרתי מחדרך, חגי. עצוב שם, עצוב נורא, חסר עמוד השדה, חסרים חיים בחדר, הרגלת אותנו שיש חדר המרכז סביבו את הכל, שיש חדר שתמיד נעים להכנס אליו, ואף פעם לא הרגשתי שאולי עצוב לך, אולי אתה כועס...

כשאני מנסה לראות אותך לפני, עולות תמיד אותן התמונות: הנה אתה יושב על המחצלת באמצע החדר, אביטל שלך מקשה קושיות שעל כולן אתה עונה, וסביבך ילדי המשפחה. אף פעם לא חשבנו שהנה רק חזרת מהעבודה, וצריך לתת לך קצת זמן להיות עם משפחתך. פשוט, היתה לך סבלנות לכולם.

ישנם דברים שאנחנו, כבני משפחה, יודעים עליך, חגי, אבל ישנם דברים שאותם לא נדע לעולם. זהו דושן שלך. חוות דושן, שהתמסרת אליה שמונה שנים, דושן שלפעמים היה נדמה שהיא רק של חגי. לא נדע מה עשית אחרי השעה 11.00 בלילה, כשישבת עם מנורת השולחן הקטנה וניסית אולי אפשר לחדש, לשכלל ולשפר במשהו את דושן. לאט-לאט מתבהרים חלק מהדברים כשמשוחחים עם יאיר ואפרים.

אני נזכר, חגי, איך אמרת לי תמיד: תהיה זהיר, תהיה מחושב, אל תעשה מעשים פזיזים... אני בטוח שגם אתה היית מחושב כשחזרת לקחת עגלה מהחצר, אותה עגלה עליה ישבת ובצורה כל-כך אכזרית וכל-כך מחרידה קיפחת את חייך, באותו דושן שלך, שכל-כך רצית שהכל שם יצליח ויהיה מסודר...

אתה יודע, חגי – בקרבות רפיח, במלחמה, ידענו שאם יקרה משהו זה יהיה למען משהו, למען המדינה, וידענו שהאחרים ימשיכו וינצחו במלחמה. אבל כאן, בשדה שלנו שבו נפלת, אין לי לפנות ואין את מי לנצח. לעולם לא נדע מי הטמין המוקש? מתי? והעיקר – האם נוכל לפרוע את החשבון? אבל כל חשבון שכנגד לא ישווה לך, חגי.

שני דברים נדע, חגי: ראשית – לשמור על דושן שלך, לזרוע את כל שטח הכותנה שתכננת, ולהמשיך מאותו המקום שהפסקת.

ודבר שני, חשוב מכל – נעזור לתלמה והילדות שיהיו חזקות, באותה סבלנות כמו שהיתה לך. נשתדל תמיד לחשוב מה אתה היית עושה, איך אתה היית נוהג. אולי זה יעזור לנו כדי להמשיך לשבת על האדמה הזאת, במקום הזה, ולגדל אותו דור-המשך שאתה התחלת לגדל – שלמענו עשית ימים כלילות בדושן...

על שאלה אחת לא נוכל לענות לעולם – על אותה השאלה שכולנו, כל משפחתך, שואלים: למה???